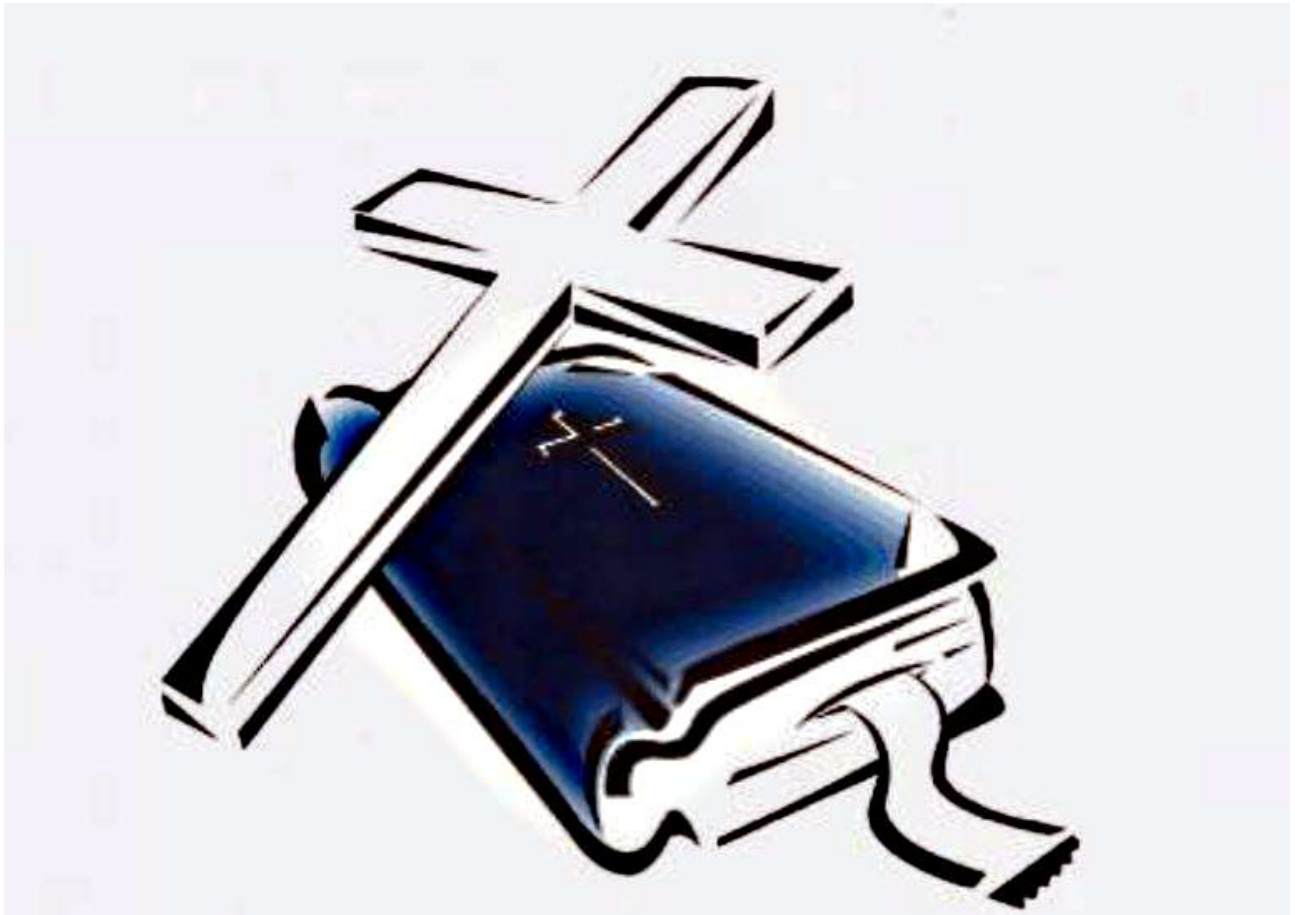

Ved

Gunner Larsen's

bisættelse

lørdag, den 10 maj 1997

783

Kirkeklokke! mellem ædle malme

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: Henrik Rung 1853

1

Kirkeklokke! mellem ædle malme
mageløs er for mit hjerte du,
vågnet er ved dig en højtidsalme,
som genlyder daglig i min barm.

2

Kirkeklokke! ej til hovedstæder
støbtes du, men til den lille by,
hvor det høres trindt, når barnet græder
og inddysses blidt ved vuggesang.

3

Kirkeklokke! moderskød for klangen,
som er mig langt mer end strengeleg,
toner dine kappedes om rangen
for mit øre tit og i min barm.

4

Mens som barn på landet jeg var hjemme,
julemorgen var mit Himmerig,
den du meldte mig med englestemme,
kimed klart den store glæde ind.

5

Højere dog stemte dine toner,
når de med »den gyldne sol frembrød«
kimed: Støv! oprejst er din forsoner,
stat nu op i påskemorgengry!

6

Lavere de spreder deres vinger,
sænker sig med solen dybt i hav,
når for mig nu aftenklokken ringer,
og jeg tæller dine bedeslag.

7

Lifligt dog det klinger helst om høsten,
i den stille, svale aftenstund;
gennem jorderig går Himmel-røsten,
kalder sjælen til sin hvile ind.

8

Landet nu gråhærdet kun jeg gæster
og har hjemme, selv jeg ved ej hvor;
dog på lysets hjem min hu sig fæster,
evig godt, jeg ved, er ene der.

9

Derfor nu, når aftenklokken melder:
Solen sank, og fuglen slumred ind,
da mit hoved jeg med blomsten hælder,
nynner sagte mellem bedeslag:

10

Kirkeklokke! når til sidst du lyder
for mit støv, skønt det dig hører ej,
meld da mine kære, så det fryder:
Han sov hen, som sol i høst går ned.

N.F.S. Grundtvig 1845.

564

Tænk, når engang den tåge er forsvunden

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: A.P. Berggreen 1856

1

Tænk, når engang den tåge er forsvunden,
som her sig sænker over livet ned,
når dagen evig klar er hist oprunden,
og lys omstråler hvert af mine fjed.

2

Tænk, når engang er løst hver jordisk gåde,
besvaret hvert «hvorfor», jeg grunded på,
men kunne ej med al min grublen råde,
tænk, når jeg Herrens vej skal klart forstå!

3

Tænk, når engang hver hjertesorg er slukket,
hver vunde lægt, og stillet hvert et savn,
hver smertens tåre visket af, og sukket,
det dybe, kvalt i kærlighedens favn.

4

Tænk, når engang med utildækket øje
jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de på,
tænk, når jeg hist mit knæ for ham skal bøje,
når jeg med tak skal for hans åsyn stå!

5

Tænk, når engang jeg uden synd skal leve,
hver tanke ren, hver gerning uden brøst,
når aldrig jeg behøver mer at bæve
for muligheden af en syndig lyst.

6

Tænk, når engang i Himlens gyldne sale
jeg med den ven, jeg her på jorden fandt,
i lyset om et evigt liv skal tale
og om det liv, der som en drøm forsvandt!

7

Væk, Jesus, denne tanke i mit hjerte,
hver gang mig vejen tykkes lang og slem!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter smerte
og lokke smilet gennem tårer frem.

W.A. Wexels 1841.

546

Herrens venner ingen sinde

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: L.M. Lindeman 1862

1

»Herrens venner ingen sinde
mødes skal for sidste gang!«
Når til afsked tårer rinde,
dette ord har liflig klang.

2

Ses vi aldrig mer hernede
under dette stjernetag,
i den store helgenkæde
mødes vi på Herrens dag.

3

Må vi end med smerte bringe
kære venner vort farvel,
hisset skal der atter klinge
et goddag til liv og sjæl.

4

Når til afsked tårer rinde,
syng det ud med liflig klang:
»Herrens venner ingensinde
mødes skal for sidste gang!«

Jens Schjørring 1866.

784

Altid frejdig, når du går

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*

Mel.: Dagen går med raske fjed

1

Altid frejdig, når du går
veje, Gud tør kende,
selv om du til målet når
først ved verdens ende!

2

Aldrig ræd for mørkets magt,
stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i pagt
skal du aldrig gyse!

3

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om så det gælder!
Da er livet ej så svært,
døden ikke heller.

Chr. Richardt 1867.